03/08/2023

Τρισάγιο στο Στρατιωτικό Κοιμητήριο Λακατάμειας

Εκκλησία της Κύπρου / Ι.Μ. Ταμασού και Ορεινής

Τρισάγιο εις μνήμη των πεσόντων της Τουρκικής Εισβολής του 1974, στο στρατιωτικό κοιμητήριο Λακατάμειας τέλεσε χθες το απόγευμα, Τετάρτη, 2 Αυγούστου 2023, ο Πανιερώτατος Μητροπολίτης Ταμασού και Ορεινής κ. Ησαΐας.

Κυρίος ομιλητής ήταν ο Έντιμος Υπουργός Άμυνας, **κ. Μιχάλης Γιωργάλλας.**

Της τελετής προηγήθηκε αφή και **μεταφορά φλόγας από τον Τύμβο της Μακεδονίτισσας,** στο χώρο του Στρατιωτικού Κοιμητηρίου Λακατάμιας, από τους δρομείς του Σωματείου «Περικλής Δημητρίου».

Ακολούθησε κατάθεση στεφάνων.

Παρόντες ήταν οι εκπρόσωποι των κοινοβουλευτικών κομμάτων, εκπρόσωποι του Αρχηγού της Εθνικής Φρουράς, της ΕΛΔΥΚ και του Αρχηγού της Αστυνομίας, οι Δήμαρχοι Λακατάμειας, Τσερίου και Ακανθούς, οι κοινοτάρχες Συνοικισμού Ανθουπόλεως και Αγκαστίνας, φορείς και άλλα οργανωμένα σύνολα.

Η ομιλία του κ. Γιωργάλλα:

Με αισθήματα βαθύτατης ευγνωμοσύνης, προσήλθαμε σήμερα στο Στρατιωτικό Κοιμητήριο Λακατάμιας, για να αποδώσουμε με τον προσήκοντα σεβασμό τον ελάχιστο οφειλόμενο φόρο τιμής στους ηρωικώς πεσόντες της τουρκικής εισβολής.

Σ' αυτούς, που τον Ιούλιο και Αύγουστο του 1974, αναλώνοντας κάθε ικμάδα δυνάμεων που διέθεταν, αγωνίστηκαν με σθένος και απαράμιλλη αυτοθυσία, δίνοντας άνισο αγώνα υπεράσπισης της πατρίδας μας.

Σ' αυτούς που, όπως έγραψε για μια αλλοτινή εποχή ο νομπελίστας ποιητής μας Γιώργος Σεφέρης, στο προφητικό του ποίημα «Σαλαμίνα της Κύπρος», «είδαν την αυγή μέσ' απ' την πάχνη του θανάτου [...], και [...] νιώσανε πάνω τους μαβιά, μεγάλα, τα μάτια της ολόκληρης καταστροφής».

Πάρα το γεγονός ότι λίγες ημέρες προηγουμένως βίωσαν το πραξικόπημα κατά της Κυπριακής Κυβέρνησης και την καταβαράθρωση της δημοκρατίας, απέδειξαν περίτρανα ότι, πάντοτε θα υπάρχει μια μικρή, ανεπαίσθητη αχτίδα ελπίδας.

Μια αχτίδα, η οποία μπορεί να μην είναι εμφανής για τους πολλούς, γίνεται όμως αντιληπτή από τους λίγους.

Απ' αυτούς, που την ώρα της μεγάλης κρίσης, καθοδηγούμενοι από μια αδιόρατη, μια αδιανόητη επιμονή, καταφέρνουν να αρθούν στο ύψος των περιστάσεων και να γίνουν μπροστάρηδες στην προσπάθεια προάσπισης της δικαιοσύνης και της ελευθερίας της πατρίδας μας.

Για τη δικαιοσύνη και την ελευθερία πολέμησαν οι ήρωες που μνημονεύουμε σήμερα.

Για τις οικογένειες και τα παιδιά τους. Για τα παιδιά της Κύπρου.

Για τα σπίτια τους, τις γειτονιές, τα χωριά τους.

Για τις αρχές και τις αξίες που, ως ιερή παρακαταθήκη, κληρονόμησαν από τους προγόνους τους.

Για ολόκληρο τον Ελληνισμό.

Μπολιασμένοι με την ελληνοχριστιανική παιδεία και την ένδοξη ιστορία του Έθνους, τα οποία μετουσίωσαν σε πάθος, ελπίδα, πίστη και αγωνιστικότητα, αντιμετώπισαν την επιθετικότητα του Αττίλα και αγωνίστηκαν μέχρις εσχάτων, με σθένος και ηρωισμό.

Το πάθος για ελευθερία και δικαιοσύνη καθοδηγούσε κάθε τους πράξη.

Είχε καταστεί τρόπος ζωής, βίωμα, αναγκαιότητα.

Με γνώμονα αυτό συλλογίζονταν, ονειρεύονταν, έπρατταν.

Έτσι ανδρώθηκαν, έτσι γαλουχήθηκαν από τις μανάδες και τους πατεράδες τους.

Γι' αυτό και η απόφασή τους να υπηρετήσουν την πατρίδα ήταν πέρα για πέρα ενσυνείδητη. Αισθάνονταν έτοιμοι να ακολουθήσουν τον δρόμο του χρέους και του καθήκοντος, επιδεικνύοντας ασύγκριτη μαχητικότητα, αλτρουισμό και αυτοθυσία

και θέτοντας το κοινό καλό υπεράνω κάθε προσωπικής επιθυμίας.

«Αν θέλεις να λέγεσαι άνθρωπος»,

έγραψε ο ποιητής μας Τάσος Λειβαδίτης,

«δε θα πάψεις ούτε στιγμή ν' αγωνίζεσαι για την ειρήνη και για το δίκιο[...]

το πρόσωπό σου θα ματώσει από τις σφαίρες μα ούτε βήμα πίσω.
[...]
κάθε χειρονομία σου, σαν να γκρεμίζεις την αδικία

[...]

Δεν έχεις καιρό,
δεν έχεις καιρό για τον εαυτό σου,
αν θέλεις να λέγεσαι άνθρωπος[...]».

Σήμερα, αναπέμπουμε, επίσης, δέηση για ανεύρεση των συμπατριωτών μας, που για μισό αιώνα συγκαταλέγονται στον κατάλογο των αγνοουμένων.

Για να παύσει επιτέλους αυτή η παρατεταμένη και τραυματικά αμετάβλητη κατάσταση πόνου, πένθους και θρήνου για τις οικογένειές τους.

Για να επουλωθεί επιτέλους η βαθιά αιμορραγούσα «ψυχική πληγή», η οποία μεταφέρεται σαν πικρή κληρονομιά από γενιά σε γενιά.

Για να παύσει η βασανιστικά ατέρμονη συναισθηματική ακροβασία μεταξύ ελπίδας και απογοήτευσης, και να απαλυνθεί η θλίψη και το άγχος που αισθάνονται.

Κυρίες και κύριοι,

Η ατομική και συλλογική ιστορική μνήμη στρέφεται σήμερα, με πόνο και περίσκεψη, στις αποφράδες εκείνες μέρες, που τόσο αδυσώπητα στιγμάτισαν τη μοίρα του πολύπαθου νησιού μας, σκορπίζοντας απρόκλητα και βίαια τον θάνατο και την καταστροφή, τον διωγμό από την πατρώα γη και τη διαίρεση της πατρίδας μας.

Σαράντα εννέα χρόνια κατοχής είναι πάρα πολλά.

Η αποκατάσταση της ιστορικής ανωμαλίας που προκάλεσε η τουρκική εισβολή του 1974 και η συνεχιζόμενη κατοχή αποτελεί συλλογική ιστορική ευθύνη.

Στεκόμαστε με σύνεση και σοβαρότητα απέναντι στις στιγμές, και επιμετρώντας το μέγεθος της προσφοράς και της θυσίας των ηρώων μας, προσμετρούμε και αναλογιζόμαστε το δικό μας χρέος και την ευθύνη που έχουμε έναντι της ιστορίας

μας.

Εναπόκειται, στην Τουρκία να ενεργήσει αναλόγως, με στόχο την αναστροφή του αρνητικού πολιτικού κλίματος. Αναμένουμε να επιδείξει καλή βούληση και πνεύμα συνεργασίας.

Δεν είναι αποδεκτή η διαιώνιση της υφιστάμενης κατάστασης.

Σήμερα, αποτίοντας φόρο τιμής στους αθάνατους ήρωές μας, εκπέμπουμε το μήνυμα ότι ο Κυπριακός λαός δεν κάμπτεται και δεν υπαναχωρεί, παρά τις όποιες δυσκολίες.

Έμαθε να αγωνίζεται για την ειρήνη, την ελευθερία και την εθνική αξιοπρέπεια.

Αυτό αποτελεί εκ μέρους μας ύψιστο χρέος προς όλους όσοι έδωσαν τη ζωή τους στον βωμό του καθήκοντος προς την πατρίδα.

Η ανδρεία και η αυταπάρνηση που επέδειξαν οι πεσόντες της Λακατάμιας γίνονται διδαχή και ιερό παράδειγμα για τις παρούσες και τις επερχόμενες γενιές και μας κρατούν γερά δεμένους με τις ρίζες μας, στο πέρασμα των αιώνων, εδώ, στην εσχατιά του Ελληνισμού.

Κυρίες και κύριοι,

Ελληνίδες και Έλληνες,

Η Λακατάμια πλήρωσε βαρύ φόρο αίματος το μαύρο καλοκαίρι του 1974. Η θυσία των 29 ηρώων και ηρωίδων που έπεσαν μαχόμενοι υπέρ πίστεως και πατρίδος ή φονεύθηκαν κατά τη διάρκεια της τουρκικής εισβολής, και η απώλεια των 23 αγνοουμένων μας, αποτελούν τον φάρο που φωτίζει τον δρόμο, που οφείλουμε να ακολουθήσουμε, εάν επιθυμούμε να επιτύχουμε ένα καλύτερο μέλλον για τον τόπο μας.

Ανανεώνουμε, λοιπόν, τον όρκο ότι δε θα αποστρατευτούμε από τον αγώνα μας και δεν θα γυρίσουμε τις πλάτες σ' αυτά που μας κληροδότησαν οι πρόγονοί μας.

Αυτά που εδώ και αιώνες καθορίζουν την εθνική μας ταυτότητα ως Έλληνες της Κύπρου.

Αιωνία ας είναι η μνήμη και η δόξα που θα συνοδεύει τους ηρωικώς πεσόντες μας και είθε ο Ύψιστος να εισακούσει τις προσευχές μας για διακρίβωση της τύχης όλων των αγνοουμένων μας.